

щеникъ-тъ е длъженъ да чете и да тълкува Св. Писаніе въ церквѣ-тъ, така Христіанинъ е длъженъ да прави въ свой-тъ си домъ. Това не е само длъжность-та му, но е и полезно за възпитаніе на чада-та, и сваля благословеніе Божіе на всичкій този домъ.

Трето. Трѣбува да ся кланямы Богу на нѣкое *опредѣлено* мѣсто. Христосъ казува: “Дѣто сѣ двама или трима събрани въ мое-то име, тамъ съмъ посрѣдъ тѣхъ” (Мат. 18 ; 20). И тѣй, дѣто двама или трима истинни Христіани сѣ събрани въ име-то Христово да четѣтъ Св. Писаніе и да ся молятъ Богу, тамъ вече е Христосъ съ тѣхъ. Апостоли-тъ слѣдъ смърть-тъ Христовѣ събрахъ ся въ Іерусалимъ въ единъ горницѣ (Дѣя. 1 ; 13). И въ Филиппы Христіани-тъ ся събирахъ при единъ рѣкъ вѣнъ отъ градъ-тъ (Дѣя. 16 ; 12, 13). Тѣзи примѣри показувать че е имало и въ най първы-тъ врѣмена на христіанство-то мѣста *опредѣлены* да ся събиратъ на молитвѣ. Прилично е прочее да има едно зданіе приготовено нарочно за поклоненіе Богу, дѣто често да ся събиратъ и най вече въ Св. Недѣлѣ за поклоненіе Богу. “Да не оставямы свое-то си *събираніе*, както иматъ обычай нѣкои” (Евр. 10 ; 25). “Развеселихъ ся когато ми рекохъ: Да отидемъ въ *домъ-тъ* Господень” (Пс. 122 ; 1 : 84 ; 1, 2). “Дойде въ Назаретъ дѣто бѣше отхраненъ ; и влѣзе споредъ обычай-тъ си въ съборище-то въ *Сѣботенъ день*, и станъ да чете” (Лул. 4 ; 16 : Дѣя. 16 ; 13 : 17 ; 2 : 20 ; 7).